

βαθμός δυσκολίας: 1 2 3 4 5 6
διάρκεια: ~ 2.00

Όνειρο

Μαρία Πολυδούρη

Μιχάλης Τραυλός, γεν. 1950

♩ = 56

pp *rit.* *a tempo* *mp* *rit.*

Άν - θη μά - ζευ - α για σέ - να στο βου - νό που τρι - γυρ - νού - σα,

Άν - θη μά - ζευ - α για σέ - να

5 *a tempo* *cresc.* *f rit.*

χί - λια γκά - θια το κα - θέ - να, κι ό - πως τά 'σφιγ - γα πο - νού - σα. —

Άν - θη μά - ζευ - α για σέ - να κι ό - πως τά 'σφιγ - γα πο - νού - σα. —

8 *a tempo* *cresc.* *f rit.*

στο βου - νό που τρι - γυρ - νού - σα, κι ό - πως τά 'σφιγ - γα πο - νού - σα. —

κι ό - πως τά 'σφιγ - γα πο - νού - σα.

9 *p a tempo* *mf*

Νά πε - ρά - σεις καρ - τε - ρού - σα στον βο - ρηά τον πα - γω -

p a tempo *mf*

Νά πε - ρά - σεις καρ - τε - ρού - σα στον βο - ρηά τον πα - γω -

p a tempo *mf*

Νά πε - ρά - σεις καρ - τε - ρού - σα στον βο - ρηά τον πα - γω -

p a tempo *mf*

Νά πε - ρά - σεις καρ - τε - ρού - σα στον βο - ρηά τον πα - γω -

12 *f* *p*

μέ - νο και το δώ - ρο μου κρα - τού - σα

f *p*

μέ - νο και το δώ - ρο μου κρα - τού - σα

f *p*

μέ - νο και το δώ - ρο μου κρα - τού - σα

f *p*

μέ - νο και το δώ - ρο μου κρα - τού - σα

15

με λα - χτά - ρα φυ - λαγ - μέ - νο στη θερ - μή την α - γκα -

με λα - χτά - ρα φυ - λαγ - μέ - νο στη θερ - μή την α - γκα -

f *p*

με λα - χτά - ρα φυ - λαγ - μέ - νο στη θερ - μή την α - γκα -

f *p*

με λα - χτά - ρα φυ - λαγ - μέ - νο στη θερ - μή την α - γκα -

18

λιά μου. Όλο κοί - τα - ζα στα μά - κρη,

λιά μου. Όλο κοί - τα - ζα στα μά - κρη,

λιά μου. Όλο κοί - τα - ζα στα μά - κρη,

λιά μου. Όλο κοί - τα - ζα στα μά - κρη,

21

η λα - χτά - ρα στην καρ - διά μου και στα μά - τια μου το

η λα - χτά - ρα στην καρ - διά μου και στα μά - τια μου το

η λα - χτά - ρα στην καρ - διά μου και στα μά - τια μου το

και στα μά - τια μου το

24

δά - κρυ. Μεσ' στον πό - θο μου δεν εί - δα

δά - κρυ. Μεσ' στον πό - θο μου δεν εί - δα

δά - κρυ. Μεσ' στον πό - θο μου δεν εί - δα

δά - κρυ. Μεσ' στον πό - θο μου δεν εί - δα

27

μαύ - ρη νύ - χτα να σι - μώ - νει κι έ - κλα - ψα χω - ρίς ελ -
 μαύ - ρη νύ - χτα να σι - μώ - νει κι έ - κλα - ψα χω - ρίς ελ -
 μαύ - ρη νύ - χτα να σι - μώ - νει κι έ - κλα - ψα χω - ρίς ελ -
 μαύ - ρη νύ - χτα να σι - μώ - νει κι έ - κλα - ψα χω - ρίς ελ -

30

πί - δα που δε στά 'χα φέ - ρει μό - νη.
 πί - δα που δε στά 'χα φέ - ρει μό - νη.
 πί - δα που δε στά 'χα φέ - ρει μό - νη.
 πί - δα που δε στά 'χα φέ - ρει μό - νη.

Αυτό το ωραίο χορωδιακό του Μ. Τραυλού, ζητά την προσοχή μας ειδικά στα σημεία που η χορωδία τραγουδά τα συνεχή όγδοα, με μια συλλαβή για το καθένα τους. Αν δεν προσέξουμε και τραγουδήσουμε το κείμενο "συλλαβιστά", η ομορφιά της σύνθεσης καταρρέει, μετατρέπόμενη σε θανατηφόρα ανία. Αντίθετα, αν επικεντρωθούμε όχι σε κάθε συλλαβή, αλλά στην απόδοση κάθε φράσης λαμβάνοντας υπ' όψη την προσωδία του κειμένου, το έργο μεταμορφώνεται και αναδεικνύεται. Κάθε συλλαβή πρέπει να "σερβίρει" στην επόμενη. Έτσι μόνο θα πετύχουμε το "μεγάλο τόξο", αντί μιας σειράς μεμονωμένων και ακίνητων μουσικών κύβων. Οι συλλαβές δεν παρατίθενται ουδέτερα, αλλά οδηγούνται με ζωντάνια πάντα παρακάτω. Και αξίζει να αντιμετωπίζουμε παρόμοια κάθε φράση οποιουδήποτε χορωδιακού έργου. Α.Κ.